

ČEDOMIL DEGORICIJA, dipl. ing.

Duboko nas je potresla žalosna vijest da nas je u petak 19. svibnja 2006. godine napustio cijenjeni kolega dipl. ing. Čedomil Degoricija. Za nas, njegove kolege i prijatelje, bio je to neočekivan odlazak iz naše sredine i pored toga što smo znali da je ozbiljno bolestan.

Uz nazočnost članove Čedomilove obitelji, rodbine, kolega i prijatelja, oprostili smo se od njega na Krematoriju u Zagrebu u četvrtak 25. svibnja 2006. godine.

Životni put kolege Čedomila započeo je u njegovoj voljenoj Lici u Otočcu 1928. godine, na što je bio ponosan. On je bio treće dijete majke Katicice i oca Stjepana gruntovničara. Osnovnu školu je pohađao u Našicama i Virovitici gdje mu je otac bio premješten. Kao dječak imao je širi interes pa je tako završio nižu muzičku školu – harmoniku – a i upisao se u klub modelara i jedriličara.

Nakon završene osnovne škole, upisao se u realnu gimnaziju, ali je već u trećem razredu gimnazije bio uhićen s većim brojem gimnazijalaca svojih vršnjaka, pod sumnjom da se neprijateljski odnose prema tadašnjoj državi. Pozadina toga čina bila je što mu je otac kao domobran prešao križni put, a i stariji mu je brat Boris izgubio život kao student u ratnom vihoru.

Poslije dvije i pol godine provedene u zatvorima u Staroj Gradiški i Fužinama, položio je razred i maturirao. Nakon toga odlazi na odsluženje obveznog vojnog roka u Zadar.

Tek poslije odsluženja obveznog vojnog roka, mogao se upisati na Geodetski odjel Tehničkog fakulteta u Zagrebu 1953. godine. Tada smo se i prvi put sreli. Na prvoj godini bilo nas je oko 60 studenata, a diplomiralo nas je dvadeset dvoje.

Svima nama iz te generacije ostalo je puno lijepih uspomena sa studija i unatoč tomu što smo teško živjeli, uvijek smo se međusobno pomagali kao vrlo složna generacija. On je, kao stariji, bio uvijek spreman pomoći mladim kolegama savjetom ili na neki drugi način. Posebice nam je ostalo u sjećanju bezbroj lijepih doživljaja sa studentske prakse u Šilu na otoku Krku, koju je vodio profesor Ivan Krajziger, dobar profesor i čovjek.

Ostalo nam je, također, i puno lijepih sjećanja iz crtaonice, gdje smo provodili čitave dane. To nas je snažno povežalo i stvorilo među nama – generacijom upisanom na studij 1953. godine – čvrsto prijateljstvo. Zato nam je svaki naš susret poslije završenog studija bio veliko zadovoljstvo te smo organizirali 25., 35. i 50. obljetnicu od upisa naše generacije na Fakultet. On je uvijek bio jedan od organizatora tih skupova.

Čedomil, Štef, Domitran i ja radili smo zajedno i na terenu za Zavod za kartografiju Geodetskog fakulteta, tj. za prof. dr. Branka Borčića na snimanju lijeve obale Save od Jasenovca do utoka Lonje krajem 1958. i početkom 1959. godine. Tada smo se nas trojica još više zbližili, a sjećam se da smo dnevno snimali preko jednog kilometra obale, jer je Čedomil očitavao vrlo brzo letve autoredukcijskim tahimetrom Fenel. Ta brzina, reklo bi se, nije ništa zaostajala za brzinom suvremenih elektroničkih instrumenata.

Čedomil je diplomirao na Geodetskom odjelu AGG fakulteta u studenom 1959. godine. Poslije toga, on se odmah zaposlio u Uredu za izmjeru zemljišta pri Geodetskoj upravi RH i tako stjecao veliko iskustvo na poslovima nove izmjere zemljišta i na komasacijama po Slavoniji i Posavini. Stručni ispit položio je u prosincu 1961. godine. Odmah iza toga, bio je premješten u Vinkovce, gdje je postavljen za šefa ureda za Katastar. Ubrzo osniva i Geodetski zavod u Vinkovcima, gdje je postavljen za direktora, a kao vrsni organizator u njemu, zapošljava mlade diplomirane inženjere geodezije – kolege: B. Sukića, P. Baltu, A. Medića, D. Obradovića i druge. Tako su oni u Geodetskom zavodu obavljali sve poslove iz područja poboljšanja zemljišta s pomoću komasacija i melioracija, kao i za potrebe komunalno urba-

nističkih zahvata na širem području općina Vinkovaca, Slavonskog Broda, Županje i Vukovara.

Na kakav je stupanj podigao geodeziju u Vinkovcima pokazuje činjenica da su iz Geodetske uprave RH u Zagrebu slali goste strance u Katastar u Vinkovce, kao najbolje uređeni katastar u Hrvatskoj. Tako se upoznao i s kolegama iz Poljske i s njima sklopio blisko prijateljstvo te su se i privatno posjećivali. On i njegova supruga posjećivali su kolege u Poljskoj, a ovi njih najčešće u njihovoj posebice lijepoj vikendici na otoku Čiovu. Kakvo veliko prijateljstvo su oni sklopili vidi se i po činjenici da su oni došli u Zagreb da se oproste od Čedomila.

Čedomil je bio radišan, a surađivao je i u kulturno-umjetničkom i društvenom životu grada Vinkovaca. Volio je glazbu i slikarstvo.

U Zagreb se vraća 1975. godine i zapošljava u ŽTP-u (Željezničkom transportnom poduzeću), gdje je radio na raznim geodetskim poslovima i također u ŽTP-u afirmirao geodeziju sa svojim visoko kvalitetnim profesionalnim radom i angažmanom.

U zasluženu mirovinu otišao je 1986. godine.

Poslovima sudskog vještačenja bavio se od 1964. godine, kad ga je Okružni sud u Osijeku postavio za sudskog vještaka za područje općine Vinkovci.

Po dolasku u Zagreb postao je član Društva sudskih vještaka Zagreba 1984. godine, a radio je za Općinske sudove Zagreb, Sesvete, Krapinu, Okružni sud Zagreb i Okružni privredni sud Zagreb.

Unatoč poodmaklim godinama i narušenom zdravlju, obavljao je vrlo kvalitetno, zdušno i stručno poslove sudskog vještaka jer je nadasve volio svoju geodeziju. Pred dvije godine ružna bolest ga je konačno odvojila od geodezije.

Čedomil je bio angažiran i u našem geodetskom društvu. Bilo je to najprije i u tadašnjem Savezu inženjera geodezije i geometara Hrvatske. Međutim, njegov najveći angažman u društvu nastupio je formiranjem Hrvatskog geodetskog društva 1993. godine kada je bio izabran i za potpredsjednika HGD-a. Taj posao obavljao je također savjesno i s puno samoinicijativa i požrtvovnosti.

Čedomil se već kao apsolvent geodezije oženio sa svojom suprugom Dubravkom koja mu je postala vjerni pratilac, i u dobru i u zlu, kroz čitav njegov život. Dobili su sina Borisa 1958. godine (danas dipl. ing. elektrotehnike) i kćerku Stelu 1961. godine (danas dipl. pravnicu). Čedomil je posvetio čitav svoj život dragoj obitelji, dobroj i pažljivoj supruzi i njihovoj dobroj i uspješnoj djeci. Bez svesrdne pomoći i pune podrške njegove vjerne supruge Dubravke, Čedomil ne bi mogao toliko puno doprinijeti afirmaciji geodezije u Hrvatskoj. Konačno, njegova voljena supruga Dubravka, kao i njihova djeca dali su mu svu svoju moguću podršku, njegu i pažnju sve do posljednjeg trenutka dok nije sklopio svoje umorne oči.

Teško je naći riječi utjehe njegovim najdražima: supruzi Dubravki, kćerki Steli, sinu Borisu i ostaloj rodbini. Međutim, sigurno se može reći da mogu biti ponosni što su imali takvog dobrog supruga, pažljivog i uspješnog oca i rodaka. Njegovo ime ostat će trajno upisano u našim srcima i u povijesti geodezije u Hrvatskoj.

Čedomil je bio pravi domoljub, dragi kolega, visoko cijenjeni geodetski stručnjak, dobar suprug i otac. Zato moramo zahvaliti kolegi i prijatelju Čedomilu za sve što je učinio za nas i za geodeziju u Hrvatskoj.

Neka mu je vječna slava i hvala i da mu je laka naša hrvatska gruda.

Miljenko Solarić